За елеватором маяк
на роздоріжжі
бур і мряк
у білій піні,
наче в крейді, —
на урвищі
в зеленім рейді,
вогнями жовтими прорізуючи млу,
мов Прометей, напружує кайдани на валу
і в даль стремить,
де грім і шторм
у хаосі
первісних форм,
неначе ті титани, що повстали,
забарикаджують міжзоряні квартали
важкими хмарами,
дев'ятими валами,
розламуючи глиб під п'яними вуглами,
за гострими рефлектами
вогню.

За елеватором маяк
на роздоріжжі бур і мряк,
мов Прометей у хмар закляк.

А там, де чорний виднокруг
в скаженому оркестрові оглух, —
у трюмах — помпами — зализуючи рани,
в обвали вод летять стальні левітяни.

І повно в них людей, і зводять райни хрест
(за вдаром у бугшприт спадаючи на вест)
під стогін молитов, тортур і покаяння...

Регочеться норд-ост.
— Ця ніч для вас остання...
Останній рейс
і смерть...

...У склянки дзвонять чверть...

...Світання...

За елеватором маяк
на роздоріжжі бур і мряк
скорботно, тужно в хмар закляк.

ЖИВУ, ПРАЦЮЮ. Харків, с. 16-17.